

Verloren vondst

Bij het punt waar het eens gebeurd was, bleef ik staan en hurkte ik neer. Ik meende het verloren voorwerp dat ik zocht te zien glinsteren, maar het was vast een van mijn eigen tranen. Wat ik zocht was het enige voorwerp dat mij nog aan haar kon herinneren. Haar ring. Maar de laatste verbinding tussen haar en mij was onvindbaar.

Het enige wat ik helder zag, was een versleten stuk asfalt, vol met kuiltjes en oneffenheden en een witte streep, die bijna helemaal weggevaagd was.

Net als zij, schoot het door mijn gedachten.

Er waren zoveel verschillen met toen en nu. Toen leefde zij nog en was bijvoorbeeld die streep op het asfalt nog maar net geverfd. En nu leefde zij niet meer en was de streep op de weg bijna weggevaagd. Net als de herinnering aan haar. Ik kon proberen wat ik wilde, maar haar gezichtje kreeg ik niet meer helder voor me. Ik vroeg me af hoe het kwam dat de witte streep op het asfalt, die er toch nog maar vijf maanden zat, nu al bijna niet meer te zien was en dat dat kleine stukje asfalt, precies op het punt waar mijn wereld ooit op zijn kop werd gezet, kapot was. Misschien moest het zo zijn. Een scherp steentje prikte door mijn versleten slipper, maar het deerde mij niet. De herinnering aan wat er hier was gebeurd, was immers zo veel pijnlijker. Hier was het gebeurd. Hier waren wij eens zo dicht

bij elkaar geweest. En nu waren we verder bij elkaar vandaan dan we toen hadden kunnen denken. Ik hoorde een auto aankomen en uit angst sprong ik de berm in. Ik hoorde water kabbelen en opende mijn ogen. *Toen, toen het gebeurde was het beekje bevroren geweest... net als mijn eigen hart nu.* Ik had in de tussentijd geleerd om als een boom alle dode bladeren te laten vallen en alle sappen die nog over waren, te sparen om mezelf overeind te houden. Ik had geleerd om mijn hart af te sluiten met harde muren om zelfs maar de kleinste straaltjes hoop buiten te houden. Soms zou ik de sluimerende rust van levend verdriet willen doorbreken, de kans willen geven om te gillen en iedereen op te schrikken. Ook mijzelf. Ik schudde mijn hoofd, alsof ik daarmee alle problemen van me af zou kunnen schudden. *Als de rivier ze mee zou kunnen voeren, dan kon ik tenminste alles vergeten.* Moe zakte ik neer. De wind speelde een spelletje met het gras en de madeliefjes die net uitkwamen en voorzichtig uit hun knoppen tevoorschijn kwamen. Maar door mijn

tranen heen zag ik de schoonheid er niet van. Ik zag één grote, groene zee, met hier en daar een lichtpuntje. Een zee die me uitlachte, met me spotte.

Ik liep naar het beekje toe en stopte mijn verhitte voeten erin. Al starend vanonder mijn van tranen plakkende wimpers, tuurde ik naar de golfjes in de beek, de vele witte schuimkopjes die vochten om aan de oppervlakte te blijven. Ze leken op mij. Hier voeren we altijd samen in een roeibootje, hier spetterden we in de zomer en hier wilde ik haar schaatsen leren. *Toen ze er nog was.*

Vijf maanden geleden

Het koude zweet stond op mijn voorhoofd en ik veegde de druppeltjes weg met de rug van mijn hand. Verwoed zocht ik in de tas, maar ik kon mijn tweede schaats maar niet vinden. Twee grote oogjes keken me aan. Mijn driejarige dochtertje trok een pruillipje en haar grote ogen werden nat, toen ik haar vertelde dat we terug naar huis gingen om nog iets op te halen. Begrijpelijk. Het vooruitzicht op een les schaatsen van mama en dan te horen krijgen dat je weer terug naar huis moet. Bijna gaf ik toe aan haar smekende ogen, waarmee ze soms leek te kunnen toveren. *Had ik maar toegegeven.*

Maar nee, ik drukte een kusje op haar pruilende lipjes, beloofde haar een warme beker chocolademelk

en op haar gezichtje vertoonde zich al gauw weer een brede glimlach.

Eva zag de schaats als eerste. Ze liep de weg op. Ik wilde nog roepen, maar mijn gil werd overstemd door het gebrom van de motor van een voertuig. Die enkele seconde leek een minuut te duren. Ik zag de mollige knuistjes naar het witte voorwerp grijpen. De stralende en triomfantelijke blik in haar ogen. En enkele meters achter haar een groot, zwart gevaarte dat angstaanjagend snel dichterbij kwam. Ik hoorde het piepen van remmen. Zonder erbij na te denken begon ik te rennen. Toen ik met moeite mijn ogen probeerde te openen, lag ik op de weg. Het enige wat ik zag was een stukje asfalt, een duidelijke witte streep, die net op het wegdek geverfd was, een lekke autoband waar de achterkant van de schaats uitstak... en Eva. Met halfopen ogen en een glimlach op haar gezicht. Als altijd. Ik riep haar naam, maar ik zag haar ogen wegdraaien en haar glimlach verdwijnen. Het beeld stond in mijn geheugen gegrift en op mijn netvlies gebrand. Mijn Eva met gesloten ogen, op het asfalt, naast een pas geverfde streep. Haar roze bontmutsje op en de wantjes met witte roosjes met pareltjes bungelend uit de mouwen van haar jas. Ik knipperde nog eens met mijn ogen om te kijken of ik niet droomde, of dit wel allemaal echt was. Ik pakte haar gezichtje in mijn handen, streelde het en huilde.

Nu

Je beseft pas hoe kostbaar iets is, als je het verliest.

Het zinnetje schoot door mijn hoofd en zorgde dat mijn handen stopten met zoeken tussen het gras langs de kant van de beek.

Was dat zo? Eva was uit mijn herinnering weggegaan.

Het enige wat ik nog wist was dat laatste moment.

Die witte streep. Een zwart gordijn had zich om de rest van haar persoon gewikkeld en ik kon er niet door- of overheen kijken. Of was ik het zelf die me ervan afgesloten had? Toch wist ik dat Eva het kostbaarste was geweest dat ik had gehad.

Onvervangbaar. En het allerlaatste wat aan haar herinnerde, was nu weg. Een voorwerp dat er altijd was geweest op al die mooie momenten. Toen we spetterden in de beek, kransen van madeliefjes maakten, een wedstrijdje deden wie de grootste bellen kon blazen, samen een ijsje aten en samen uit een boek lazen, dat Eva niet eens begreep. Met een schok besepte ik dat ik níet was vergeten hoe zij was geweest, wat we samen hadden gedaan.

Waarschijnlijk had ik mezelf al die tijd wijsgemaakt dat ik het niet meer wist. Omdat ik bang was dat dat opgekropte verdriet, dat in een hoekje weg was gekropen, naar buiten zou komen. *Je beseft pas hoe kostbaar iets is, als je het verliest.* Ik had Eva verloren. Hoe kon het dat ik nooit had beseft dat ik dankbaar mocht zijn voor de dingen die ik in

haar had gekregen? Voor de tijd dat ze er wél was? Waarom had ik nooit gezien dat ik haar helemaal niet verdiende? Waarom had ik nooit gezien dat de herinnering aan haar een geschenk was, dat ik niet mocht verstoppen en wegduwen? Ik staarde naar het water. De kleine golfjes die een oneindig spel speelden en probeerden om mij mijn eigen spiegelbeeld niet te laten zien. In de verte zong een vogel. Hoog en vrolijk. Net als haar stemmetje. Ik grinnikte. Ik probeerde niet meer die gesloten ogen te zien. Die glimlach die wegstierf van haar gezichtje. Ik probeerde die parelwitte melktandjes te zien, die ze altijd bloot lachte. Dat mondje dat altijd bewoog en alleen stilstond als ze lag te slapen, met haar blonde krulletjes op een smetteloos, wit kussen. Ik zag weer dat meisje dat altijd huppelde en zong, dat altijd vrolijk was, ik zag weer die grote blauwe ogen. Glimlachend om die prachtige herinneringen die zoveel kostbaarder waren dan het ringetje dat ik had verloren, liep ik terug naar de weg. Nog steeds sloffend, omdat ik de kracht niet leek te hebben om mijn voeten op te tillen. Toen stuitte mijn voet op iets hards. Ik keek naar beneden. Naast die weggevaagde witte streep lag iets te glinsteren als goud, de warme zonnestralen weerkaatsend tegen een blauwe lucht. Het was rond van vorm en er stond een 'E' in.

Naomi Bos

Winnaar GLP 2021, 12 t/m 15 jaar